

Jan Herink: Zeyerova vila v Liboci.

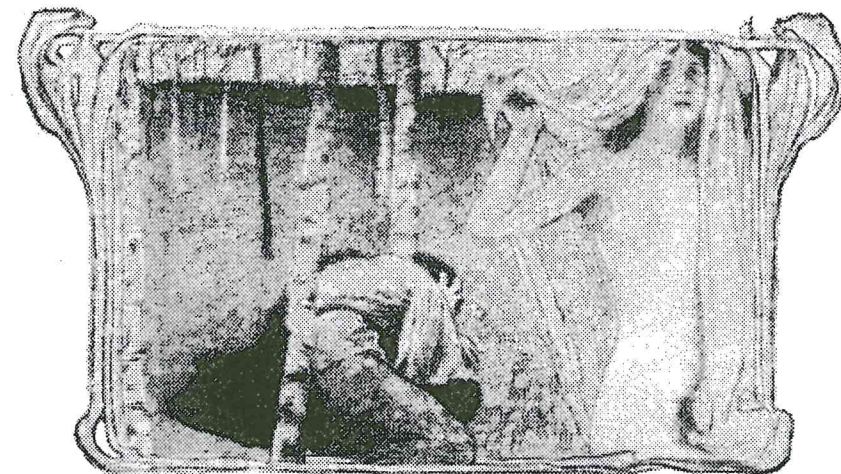
Bílému domu v staré zahradě

Na cestě své se poutník zastavil
 a unaven se podepřel o hůl,
 zrak jeho bloudil širou krajinou,
 a povzdechem zašeptal tiše tak:
 „Ty bílý dome v staré zahradě,
 tam daleko za hradbou strmých hor,
 teď vlaštovky se vrací od jihu,
 a vyhledávají stará hnízda svá
 na římsách tvých a ty je přivítáš.
 Já ale nikdy víc se nevrátím,
 já nepřekročím víc tvůj drahý práh,
 na kterém ta, která mě zrodila,
 se denně zastavila na večer,
 by k hvězdám vzhledla vzůru větvemi.
 Jí, zemřelé, teď hvězdy prachem jsou,
 za kterým leží Boha tajemství,

tam plní zraky těch, již odešli,
 zář nevýslovná. Jejich stíny však
 tak těžce, ach, na srdce padají
 těch, kteří ještě čekají na smrt.
 Ty bílý dome v staré zahradě,
 ó rci, zda duše věcí podobna
 jest duši naší, která neučit
 se nikdy zapomnění nemůže?
 Ty bílý dome v staré zahradě,
 ó rci, je teskno ti, když cizích krok
 v tvých stěnách zní? A nečekáš, že já
 se k tobě vrátím jak ty vlaštovky,
 bych znova snil pod starou střechou tvou
 ty staré, krásné sny? Bych naslouchal
 těm žehnajícím slovům zemřelé,
 jež utkvěla v tvých milých prostorách,
 a v noci, když ti cizí lidé spí,
 se míší sladce v stromu šumění?“

Tak poutník děl, a slza padla v prach
 té dlouhé, nekonečné silnice,
 která se v dáli táhla. Kam? Ach, kam?

(J. Zeyer – Poesie.)

Jan Preisler: Ilustrace k Písni o hoři dobrého juna Romana Vasiliče.